

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 564-ҳадис

* حَمْسُ صَلَوَاتٍ افْتَرَضَهُنَّ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: مَنْ أَحْسَنَ وَصُورَهُنَّ وَصَالَاهُنَّ لِوَقْتِهِنَّ، وَأَتَمَ كُوَعْهُنَّ،
وَسُجُودُهُنَّ وَحُشْوَعَهُنَّ كَانَ لَهُ عَلَى اللَّهِ عَهْدٌ أَنْ يَغْفِرَ لَهُ، وَمَنْ لَمْ يَفْعَلْ فَلَيْسَ لَهُ عَلَى اللَّهِ عَهْدٌ، إِنْ
شَاءَ غَفَرَ لَهُ وَإِنْ شَاءَ عَذَّبَهُ.

(رواه البيهقي عن عبادة بن الصامت)

Аллоҳ беш вақт намозни фарз қилган. Ким таҳоратини чиройли қилиб, уларни ўз вақтида ўқиб, руку, сажда ва хушуларини мукаммал адо этса, у учун гуноҳлари кечирилишига Аллоҳдан аҳд бордир. Ким ундей қилмаса, у учун Аллоҳдан аҳд йўқдир. Агар хоҳласа, уни кечиради ва агар истаса, уни азоблайди.

Убода ибн Сомит (розияллоҳу анҳу)дан. Байҳақий ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

